

Cigány Mózes

Anarchista Tóra

Név szerint úgy hívták a cigány Mózes nevezetes tejfogait, hogy Hétfő, Kedd, Szerda, Csütörtök, Péntek, Szombat és Vasárnap, amelyek közül négy darab metsző volt, három pedig őrlő, s miután kihullottak, a cigány Mózes egy-egy üres dióhéjba rakta őket, és hétfőn a Keddet rázta, kedden a Szerdát, szerdán a Csütörtököt, csütörtökön a Pénteket, szombaton a Vasárnapot, vasárnap pedig mind a hetet egyszerre, de akkor még csöppnyi gyerek volt, és nem tudta, hogy miért született erre a világra, felnövekedvén azonban, amikor

már az exoduson járt az esze,

és nem ért rá apró-cseprő hülyeségekkel foglalkozni, a leghűségesebb emberei rázták a tejfogas diókat, és hűségük kinyilvánítására el nem mulasztottak egyetlen napot sem, így ha mögötte lépdeltek, a diókat a szokásosnál is hangosabban rázták, ebből már lehetett sejteni, hogy a cigány Mózes közeledik, heten voltak a dióvivők, mindegyikükre egy-egy dió jutott, azzal aludtak, hogy el ne lopja tőlük valaki, mert sajnos elterjedt a híre, hogy ezek csodatévő diók, és gyógyítják a rákot, növelik a fasz méretét, eltüntetik a ráncokat, távol tartják a rontást, ragyaverést hoznak a cigánygyilkosokra, és így tovább, de akkor a cigány Mózes kiállt a népe elé, és iszonyatosan

lebaszta a cigányait,

ne üljetek fel minden hülyeségnek, mennydörögte, ezek nem gyógyítják a rákot, nem növelik a fasz méretét, nem tüntetik a ráncokat, nem tartják távol a rontást, és nem hoznak ragyaverést a cigánygyilkosokra, majd összeszedte a diókat, rájuk lépett, mire azok akkorát recscentek, hogy a légnomástól kiesett a közelben állók foga, de a cigány Mózes nem

törődött velük, a héjdarabokat beleszórta a Dunába, s velük a tejfogakat is, hiába zokogtak a tejfogak, hogy ők ártatlanok, ne tedd ezt velünk, sírt a Hétfő, könyörülj rajtunk, zokogta a Kedd, nem lehetsz ekkora tapló, dühöngött a Szerda, ne baszd föl az agyamat, ordított a Csütörtök, elmész a kurva anyádba, te tetű, őrzöngött a Péntek, a rák egye ki a beled, süvöltötte a Szombat, egyedül a Vasárnap nem szólt semmit, ő a sorsába belenyugodott, s a tejfogakkal együtt a cigányok is sírtak, mert a csodatévő tejfogakat, mármint azok közül is a metszőket, ők titokban arra használták, hogy tetkókat varrassanak magukra, csipeszbe erősítették a pengeéles metszőfogakat, belemártották tintába, és azzal varrták magukra a cigány Mózes nevét,

vagy az anyjukét,

más szórakozásuk nemigen akadt, mert a Duna egyik szigetén laktak, egészen pontosan Csepelen, azon belül a társadalom számára haszontalan, cigány fajtáknak épült Horthy-liget nevű cigánytáborban, hol napkeltétől napnyugtáig dolgoztak a cigányok, napi tizenkét órában, mindösszesen háromszor negyedóra munkaszünettel, és látta a magyar nép, hogy a dologtalan, büdös kancigányokat végre munkára fogták, ami tetszett az Ország népének, és áldották érte az Ország Vezetőjét, a száz százalékos deportálás miatt ebben a lágerben születtek az új nemzedékek, kivéve Mózeset, mert őt a Dunából fogták ki csecsemő korában,

egy lerágott dinnyehéjon úszott,

és már pár hónaposan olyan okos volt, hogy képes volt a dinnyehéjhajóját irányítani, sőt, még emlékezett is azokra a napokra, pedig nem volt több pár hetesnél, emlékezett rá, hogy szülői házára négy magyar gyilkos négy darab Molotov-koktél dobott, a cigány Mózes anyja is kapott egyet, az apja is kapott egyet, meg a két testvér is kapott egyet-egyet, már égtek a cigányok, amikor rájuk rúgták az ajtót, és betört a szobába az a négy ember, kezükben puskák voltak, a fejük körül pedig

bolygók keringtek, és holdak,

a gyilkosok a cigány Mózes lángoló apját lelőtték, lángoló anyját lelőtték, lángoló testvérét lelőtték, de a cigány Mózeset nem lötték le, mert őt nem látták, rajta feküdt a halott anyja, ez a holttest mentette meg, majd a halott alatt a kicsi Mózes addig sírt, míg könnyei eloltották a tüzet, s patakká duzzadtak, ez a patak megindult a Duna felé, s ennek vízében úszott tova a kicsi Mózes, s úszás közben minduntalan dobpergést hallott, az egyik gyilkos volt az, ő gyakorolt a távolban, mert a gyilkos a szíve mélyén igazából dobos volt,

pa-pa-ma-ma, pa-pa-ma-ma,

pa-pa-pa-pa, ma-ma-ma-ma, ma-ma-ma-ma-pa-pa-pa-pa, pa-pa-ma-ma, pa-pa-ma-ma, a dobolás ütemére kalimpált a kicsi Mózes, egy-két-há-négy, egy-két-há-négy, míg el nem érte bánatának könnypatakja a Dunát, onnan már az áramlás vitt le délnek, majd elfáradván elfáradva fölmászott egy arra melázó dinnyehéjra, a fekete magokat kinevezte legénységnek, saját magát kapitánynak, sőt, az egyik dinnyemag oly kirívóan szépen ragyogott, hogy belőle első tiszt lett, őt Mózes kapitány a barátjává fogadta, mert a fekete egyenruhás dinnyemagtiszt különösen sokat látott már a világból, és mégsem panaszkodott,

ne sírjon, uram,

mert sírása ránk hozza az ellent, tanácsolta az első tiszt a kapitánynak, rendben, bölintott a kicsi Mózes, és onnantól fogva nem sírt, hanem dinnyehéjhajója orrában állván a partot fürkészte kikötésre alkalmas öblöt keresve, míg az első tiszt a fedélzetet barázdáló harapásnyomokból kirajzolódó térképet tanulmányozta, pa-pa-ma-ma, pa-pa-ma-ma, ez dübörgött a távolból, mint a tenger, a dinnyehéj felső fedélzetén látható harapásnyomok pedig arra engedtek következtetni, hogy a Duna hamarosan éles kanyart vesz, majd a magyar főváros térségében a hordalékát lerakva három szigetet képez, a fekete dinnyemagtsiszt a nevüket is tudta, Hajógyári, Margit, Csepel, a kapitány bölintott, igen, ismerem ezt a ritmust,

ha-jó-gyá-ri-mar-gít-cse-pel,

négy negyedes melankolikus ütem pergődobra, estére a cigány Mózes el is szomorodott, mert eszébe jutott lángholva lángholó családja, alig pár hetet töltött a körükben, s alig volt ideje megismerni őket, az anyja illata volt a legerősebb, azt elvitte magával, amikor visszavonult a kapitányi kabinba, hiszen azon az első estén egyedül akart lenni, a vacsoráját is a szobájába kérette be, nem volt kedve a legénységi közös étkezésben enni, étvágya azonban volt, így hát előételnek zsenge retket falatozott vajas bagettel, főfogásnak marhasültet evett párolt cukorborsóval, desszertnek pedig kékes ereszű juhsajtot rendelt, mellé vörös bort, csettintett a nyelvével minden korty után, s aprókat böfített, itt volna a büfiztetés ideje, gondolta, de nincs senki már, aki a kapitányt megbüfiztetné, ó, jaj, ma nem lesz büfiztetés, ezen is sírhatnékja támadt, de alig fejezte be az étkezést, halk kopogást hallott, ej, ki az, kérdezte bosszúsan, én vagyok, aggódom, minden rendben, uram, ez az első tiszt hangja volt, mire a kapitány felhorkant,

ne aggódjon ön,

válaszolta a dinnyemagnak ingerülten, de a szíve kissé megmelegedett, hálás volt a figyelmért, s hogy az első tisztet a rendreutasítás miatt kiengesztelje, a parancsnoki hídra egy üveg 12 éves Glenlivet whiskey-vel ment vissza, koccintottak, az első tiszt pedig elnézően mosolygott, nem bántódott meg, sokat tapasztalt dinnyemagként tisztában volt a sötétség természetével, és annak az emberi személyiségre gyakorolt, bénító hatású erejével, körkörösén zárt világokban élünk, uram, magyarázta a fekete egyenruhás dinnyemag a cigány Mózesnek, és ezeknek a világgöröknek a felülete határtalan ugyan, de nem végtelen, értem, válaszolta a kapitány, s ásított, már éjfél felé járt az idő, a folyóparton folyamatos őrséget álló jegenyefák lombja közt alvó madarak csőre hangosan összekoccant, a madaraknak rémálmuk lehetett, mire a fekete tiszt kortyolt

egyet

a Glenlivetből, majd azt mesélte a cigány Mózesnek, hogy pár száz évvel ezelőtt, amikor egy rakomány fával megrakott tutajon szolgált a Dunán, az égből cigányokat látott tömegével lepotyogni, akik egy óriási tündér felhőnyi hosszú fekete hajába kapaszkodva repültek, erre a kapitány fázósan összehúzta magán aranyozott paszománttal díszített zubbonyát, s azt vetette oda az első tisztnek, hogy túl sokat ivott ön, menjen aludni, átveszem a szolgálatot, a dinnyemag tisztelgett, s lesietett a fedélzetközbe vezető lépcsőn, de hamarosan visszajött, s jelentette, hogy nem tud aludni, mert nem szűnő dobpergést hall

pa-pa-ma-ma, pa-pa-ma-ma, pa-pa-pa-pa, ma-ma-ma-ma, ma-ma-ma-ma-pa-pa-pa-pa, pa-pa-ma-ma, pa-pa-ma-ma, ez szól a fülemben, talán az ital teszi, uram, kérdezte, ó, nem, suttogta a kapitány, nem az ital, csak a gyilkos gyakorol, de most nyugodjon meg ön, hiszen én vagyok az, akit sorsa arra rendelt, hogy a világot szennyező zaj forrását megszüntesse, akkor jó éjszakát, mondta a dinnyemag, majd újra tisztelgett, s eltűnt, a cigány Mózes pedig egyedül maradt a dinnyehéj kormányánál, s mélyen beszívta a víz szagát, a sodrást figyelte, az idő habzó fodrát, az anyag hullámtermészetét, a folyékony jeget, ahogy fölszabadultan örvénylik a hajózhatóság számára oly kedvező halmazállapotban, a hajó olykor fordult egyet saját tengelye körül, de kitartóan úszott dél felé, s ahogy sodorta magával az élet áramlása, a cigány Mózesnek eszébe jutott a méh meleg műhelye, ahol kilenc hónapot töltött növekedvén növekedve, majd felidézte magában születése perceit, amikor úgy érezte, mindjárt meghal,

jaj, mindjárt meghalok,

ezt ordította, hiszen fuldoklott a szülőcsatornában, s vissza akart fordulni, nem akart világra jönni, miért is akart volna, hiszen látta a jövőt, s nem akart részese lenni saját magának, nem akart árva gyerek lenni, nem akarta a halott anyját lángolva égni, nem akarta a halott apját lángolva égni, nem akarta a testvérét lángolva égni, nem akarta látni a gyilkosait, s fejük körül a bolygókat, holdakat, nem akarta hallani a dobpergést, miért is akarta volna, hiszen ettől kínlódott egész életében, egy gyilkos dobolt a fejében, ma-ma-pa-pa, hagy-ja-ab-ba, ma-ma-pa-pa, hagy-ja-ab-ba, nem akarok magamnak részese lenni, mondta a cigány Mózes a lerágott dinnyehéj kormányánál, s egyszerre csak kívülről látta magát, mintha kilépett volna saját magából balra, megkettőződött a tudata, s nem tudta eldönteni, hogy

melyik énjében van az énje,

úgy érzekelte saját magát, mint egy színes, antropomorf tetoválást a saját agyának piszkosfehér felületén, azaz két dimenziót vetített rá három dimenzióra, ekkor jött rá, hogy a három én-dimenziót ugyanezzel a technikával rá lehet vetíteni négy én-dimenzióra is, a négyet pedig ötre, az ötöt hatra, a hatot hétre, és így tovább a végtelenségig, mert a világ nem más, csak egy körkörösén zárt, végtelen minta, amelynek dimenziói olyan fizikai sorozatok, amelyek mérhetők, a részecskék pedig nem egyenesen száguldanak a mindenségen át, hanem valójában körbe-körbe járnak, mire megvirradt, ilyen okos gondolatokkal lepte meg a cigány Mózes az első tisztet, aki

a háromdimenziós agyra vetített kétdimenziós énkép

hallatán elismerését fejezte ki, ezt nem néztem volna ki valakiből, aki még nem is szobatiszta, mondta a dinnyemagtiszt, majd elfogadta Mózes kapitány meghívását reggelire, lementek hát a kapitányi kabinba, ahol lány tükörtojást szolgáltak föl nekik, s tejeskávét, az első tiszt ugyanis szenvedélyes kávéos volt, ekkor szokott rá a cigány Mózes az erős kávéra, általában ezzel indította a napot, s később, a cigánylágérben, ahol a kávé már csak csillagászati áron lehetett beszerezni, sokszor kénytelen volt különböző gyim-gyomból főzött, méregerős teákat inni reggelente, hogy magához térjen, ám a hajón még volt kávéja, na-

ponta öt-hat csészével is megivott, miközben a dinnyemagokkal beszélgetett, idővel ugyan-
is megismerkedett a legénység minden tagjával, tizenketten voltak, egyszerű, szerény, ke-
vés igényű magocskák, akiktől sokat lehetett tanulni, mert dacára annak, hogy ugyanúgy
néztek ki és ugyanazon élmények érték őket, a belső életüket tekintve különböztek egy-
mástól, ez maga a csoda, dünnyögte Mózes kapitány, amikor az egyszerű, szerény, kevés
igényű dinnyemagokat figyelte, hiszen volt köztük

egy született mélabús,

aki elvágódott szüntelen, s ha letelt a szolgálata, a hajó orrába kiülván hosszan bámész-
kodott borongván borongva, majd föltápáskodott, átsétált a tatra, s onnan figyelte azt,
ami elmúlik elúszván, ilyenkor a létezése rejtélyén tűnődött, s azon morfondírozott, hogy
a rettentő erőket igazgató, dinnye alakú bolygónak vajon mi szüksége volt arra, hogy őt
is létrehozza, éppen őt, a legmélabúsabb és legkicsinyebb magocskát mindmilliárd kö-
zött, s habár meg volt győződve egyediségéről és eredetiségéről, gyakran magával rántot-
ta a kishitűség, ugyan, ki vagyok én, csak egy kicsi, fekete pont, s úgy elfogta az irigység
a folyóban heverő, mély és fölnyílhatatlan öntudatlanságba zárt kövek láttán, hogy be kel-
lett csuknia a szemét, volt köztük

egy született bajnok,

aki csak a testét edzette szüntelen, korán kelt és korán feküdt, kimérten dolgozott és ki-
mérten pihent, feszülten edzett és feszülten lazított, olyan volt, mint egy bevetésre készülő
katona, egy szűkszavú, érzéketlen és kemény mag, látszott rajta, hogy neki célja van, fel-
adata van, kötelessége van, a cigány Mózes ámulva nézte ezt a savanyú alakot, vajon mi-
re készül, ezen törte a fejét, s csak lassan jött rá, hogy neki magának sincsen fogalma róla,
nem is a bevetés a lényeg, hanem az örökös készenlét a küldetésre, bármikor megtörtén-
het bármi, és erre a bármire késznek kell lenni, volt köztük

egy született jó,

aki a rosszat vesekövek formájában izzadta ki magából, egy hétig, ha nyugta volt, aztán
jöttek a vesegörcsök újra, s azok nyomában a kövek, kövecskék, kavicskák, szemcsék, sok-
sok kicsi rossz hordalék, amit nem tűrt el odabenn a kontroll, aztán megint egy hét vi-
szonylagos nyugalomban, s vesegörcsök, fájdalmak, kínlódás megint, nem-alvás, szen-
vedés, gyötrelem, s végül a boldog megszabadulás, s mindez nem saját magáért, hanem
a legénység minden tagjáért, ő ugyanis mások helyett kínlódott, mások követ hordta ki,
másokat óvott a rossztól, pedig volt köztük egy született rossz is, akinek bezzeg nem volt
semmi baja, egész nap csak dudorászott, egy Dzsimmi nevű király volt a kedvence, sze-
ress úgy is, ha rossz vagyok, ezt majd mindig visszakupod, szeress úgy, mint egy gyerme-
ket, hisz az vagyok,

szeress úgy is, ha rossz vagyok,

vannak örült pillanatok, szeress úgy, ahogy itt vagyok veled, általában ezt énekelte, a töb-
biek pedig némán tűrtek, mi mást tehettek volna, össze voltak zárva egész életükre, ez
a rossz dinnyemag, hát ki más, ő hívta föl Mózes figyelmét a vízihullákra, nézze csak, drá-

ga kapitány úr, hogy milyen rondák lesznek az emberek, ha sokáig áznak a vízben, vetette oda neki, de Mózes kapitány egyelőre nem látott semmit, hajnal volt, köd lepte a folyót, keményre vert tojásfehérjében úszott a héjhajó, s azt sem lehetett kivenni, hogy előre-e vagy hátra, hiszen megtáncoltatta olykor egy-egy hullámfodor, s ilyenkor minden összezavarodott egy-egy pillanatra, Mózes erősen fülelt, mert a szüntelen dobpergés közegette egyszerre csak

énekszót hallott,

azt dalolta valaki, hogy hiányzanak a múlt idők, a léha nők s a vén gitárom, s a cimborák, hol vannak ők, boldogtalan vagyok nagyon, mire a ködben ráfelelt egy másik e szókkal, mi muzsikus lelkek, mi bohém fiúk, mi széplelkű gazdag szegények, az életünk nem több, csak vásári lét, az éveink tarka regények, a kapitányhoz fordult ekkor a rosszacská dinnyemagocska, s azt mondta, hogy ugye, megmondtam, itt vannak a vízhullák, s valóban, valóban, a kicsapódott páratartalomból előbukkant egy emberi test, fején golyó ütötte nyom, s mellette egy másik halott úszott, s összekapaszkodva énekeltek, hogy mi kacagva sírunk, a könnyünk mosoly, az élettől semmit se várunk, mi muzsikus lelkek, mi bohém fiúk, majd elúsztak a héjhajó mellett, s eltűntek a ködben,

most komolyan, kik ezek,

hült el a kapitány, mire a dinnyemagocska vállat vont, kik lennének, hát, a cigányok, és mit csinálnak itt, mit csinálnának, hát, halottak, és miért énekelnek, hát, miért ne énekelnének, hiszen halottak, a partról lödözték őket a vízbe, így megy ez évek óta, ezeket még csak most értük be, de máskor el se lehet tőlük félni, van annyi, mint a szemét, mire Mózes a dinnyemag felé fordult, s közölte szárazon, hogy vigyázzon a szájára ön, hiszen cigány vagyok én is, mire az megint vállat vont, tudom, le is fogják egyszer lőni, ezek minden cigányt lelőnek, a kapitány ekkor sírva fakadt, hogyan lehet ennyire érzéketlen ön, kérdezte, mire a válasz gyorsan és hűvösen érkezett,

mert én csak egy dinnyemag vagyok,

ez igaz, bólintott Mózes kapitány, ez tényleg nem ember, csak képzelődöm, ez csak egy dinnyemag, amit az ember a száján kiköp, tán éppen az egyik hullá köpte ki, igen, másként nem lehetett, ez pedig alattam nem is egy hajó, csak egy dinnyehéj, s ekkor megint felhangzott egy halk, szomorú ének, bár lenne az élet álom, s ha véget ér az álmodás, adjátok vissza vén gitárom, jöjj vissza, szép legénylakás, jöjj vissza, elmúlt ifjúság, így dalolt dalolva egy holt, aki, miközben a dinnyehéj mellett vitte az ár, a világtalan szemével megtalálta Mózes tekintetét,

szevasz, testvér,

biccentett a halott, s már úszott is tovább, Mózes pedig befogta a fülét, hogy ne hallja a dobpergést a keleti part felől, de így is meghallotta, hogy pa-pa-ma-ma, pa-pa-ma-ma, pa-pa-pa-pa, ma-ma-ma-ma, ma-ma-ma-pa-pa-pa-pa, pa-pa-ma-ma, pa-pa-ma-ma, ez zúgott a fülében a héjhajóban, s később is, a lágerben, Horthy-ligeten, ahol elválasztották egymástól a cigány ifjakat a vénektől, és sűrű szövésű szögesdrótot húztak a nemzedé-

kek között, mert az ifjakat hasznosnak ítélték a magyar kormányerők, a véneket azonban nem, ezért a táborban külön barakkokban háltak a negyven év alatti cigányok, megint külön barakkokban a negyven év fölöttiek, ezeket adták vadászkézre, azokat adták munkára, és amikor szaladtak a hajtók elöl, mindöjüknek énekelni kellett,

hej, de azt hogy

három dinnye van egy száron, van egy száron, van egy száron, három rózsám volt a nyáron, volt a nyáron, volt a nyáron, leszakadt a csizmám talpa sar-kas-túl, el kell válnom mind a három ró-zsám-túl,

jaj, jaj, jaj,

fáj a szívem, de nagyon fáj, de nagyon fáj, de nagyon fáj, tegnap éjjel, mit álmodtam, mit álmodtam, mit álmodtam, ablakodnál ágaskodtam, ágaskodtam, ágaskodtam, levetted mind a kilenc szok-nyá-dat, aztán sajnos elfújtad a lám-pá-dat,

jaj, jaj, jaj,

jaj, de hosszút káromkodtam, káromkodtam, káromkodtam, hallja, kend már öreg ember, öreg ember, öreg ember, mért cicázik a szívemmel, a szívemmel, a szívemmel, nékem olyan férfi kell, ki csó-kol-jon, és mellettem éjszaka ne hor-kol-jon,

jaj, jaj, jaj,

csókra vágyom, de nagyon, hej, de nagyon, hej, de nagyon, hej, ezt énekeltek a horthy-ligeti cigányok, mert ez volt a lágerparancsnok kedvenc nótája, pa-pa-ma-ma, pa-pa-ma-ma, pa-pa-pa-pa, ma-ma-ma-ma, ma-ma-ma-ma-pa-pa-pa-pa, pa-pa-ma-ma, pa-pa-ma-ma, ez szólt a cigány Mózes füleiben, s egyre hangosabban, ahogyan úsztak egyre közelebb a sziget felé, feküdt a dinnyehéjon elalélván elalélva, s arra neszelt föl, hogy a dobpergés-be panaszos vonyítás vegyült,

vauuuuu-huuuu-úúúúúúúúú,

ezt üzenté a világnak egy kutya a partról, s a cigány Mózes felült fülelve, hallgatózott, úgy érezte, mintha értené a vonyítást, figyelt, s közben a Holdat nézte, amely ezüstsínbe öltöz-tette a nagy folyót, s a fényében úgy ragyogott minden kicsi hullám, mintha örökké akar-na világítani mindegyik, külön-külön, pedig ők is csak villanásnyi életet kaptak a zsgori léttől, mint azok a folyamszéli kövek, amik mellett a héjhajó elhaladt, amik kőmagukba süppedve várokoztak a mindent magába olvasztó vörös óriás megérkezésére, ők majd csak akkor kelnek életre, a nagy megolvadáskor, ezek a begubózott, depresszív kövek majd csak a végső ellávásodásban váltanak át mániás szakaszba, akkor majd felpörögnek ők is, de ad-dig szilárdan lapítanak és megülnek, mint a bölcsek, hogy támaszt és segítséget nyújtsa-nak, ki is kötött az egyik kő mellett a dinnyehéj, igazából beleakadt, mert a sodrás neki-tasztította az egyik kőnek, hopp,

hopp, hopp, micsoda pillanat,

minden valamirevaló kalandregényben zátonyra fut egy hajó, s íme, ez a pillanat ebben a valamirevalóságban most hát elérkezett, tatataaaam, megült a dinnyehéj egy szilárdan lapító kövön, nem mozdult, csak meg-megringott, ahogy megtaszította egy-egy hullám, a cigány Mózes pedig nem tudta, hogy mit kell ilyenkor csinálni, hiszen még soha életében nem futott zátonyra regényben, és ekkor zihálást hallott a feje fölött, lihegést és karmoknak kaparászását, s amikor fölneézett, egy szörnyetegnagy kutyát látott, s a következő pillanatban hopp,

hopp, hopp, hamm,

bekapta és megemelte őt egy rettentő állkapocs, s vitte magával, vitte négy lábón a vakokba haza, az állkapocshoz pedig az a bizonyos szörnyetegnagy kutya tartozott, egy lompos, szürke komondor, egy nyolcvan centiméter marmagasságú, hatvanhárom kilós, bagolyszemű, selyemszörű vadállat, fajtájának dísze, ő szaladt a zsákmánnyal, vitte haza a fogást vacsorára, éppen jó lesz a kicsiknek, mert három éhes kölyök várta otthon, három húsrá éhes vadóc, a cigány Mózes meg úgy lógott a szájában, mint egy rongybaba, a dinnyemagocskáktól elbúcsúzni sem tudott, olyan gyorsan fölkapta ez a lompos vadász, ez a gondos apuka, aki őt a kölykeinek szánta, ám a cigány Mózes menet közben körülneézett, s egy kőért, a kis szemfüles, lehajolt, fölkapott egy begubózott, depresszív követ, amely magába süppedve várta négymilliárd éve már, hogy megmozdítsák, és puff, a kicsi Mózes azzal a hegyes kővel fejbe kúrta a kutyát,

vauuuuu-huuuu-úúúúúúúúú,

üvöltötte a kutya, és elöntötte a vér a pofáját, mert a kicsi Mózes éppen szemén kapta, puff neki, s kiütötte a bal szemét, ki is folyt a pofájára az olajos lé, benne a cseppfolyóssá vált retinával, vizslát, szép világ, sosem látlak többet, sóhajtott a bal szem a szemüregből kifolyván kifolyva, és a kutya üvöltött tovább, megöllek, a kurva anyád, ezt hörögte, s a kicsi Mózes fölnevetett, nahát, értek kutyanyelven is, nem csak dinnyéül, majd odakurjantott az ebnek, hogy

kuss legyen,

mire az megtorpant, mert olyan volt a kicsi ember szava, mint az ostopattogás, s félt a kutya hogy a másik szemét a kicsi ember nemhogy kővel, de a hangjával kiüti, ki a faszom vagy te, hörögte ez a nyolcvan centiméter marmagasságú, hatvanhárom kilós, bagolyszemű, selyemszörű vadállat, fajtájának dísze, mire a cigány Mózes azt válaszolta neki, hogy mostantól én vagyok a te gazdád, a szürke komondor azonban biztonságos távolságból ki-röhögte, mész a picsába, kisember, vonyította, az én gazdám Horthy-liget ura, a lágerparancsnok ökegyelmessége, méltóságok méltósága, nem pedig egy ilyen kis vakarcs, mint te vagy, hiszen megeszlek reggelire, te kis pöcs,

vau-uuuu-hu-uuu-úúú-úúú-úúú,

csendült föl ekkor egy vékonyka hang, majd még egy, s még egy, összesen három, megjelent három kis kölyök a színen, az apuka kölykei, kik a hangzavarra szaladtak ide a vackukról, körbenyaldosták és körbeszagolták a cigány Mózeset, majd örömmel újságolták az ap-

juknak, hogy ehető, a cigány Mózes azonban elkapta az egyik kölyök nyakát, megszorította, s azt duruzsolta a fülébe, hogy testvérem, nem esszük meg a testvérünket, a kölyök erre elterült, s azt lihegte, hogy nem esszük meg a testvérünket, testvérem, bizony nem, tette hozzá az apja, mert féltette a gyereket ettől a szörnyűséges vakarcstól, akinél nem látott még rettenetesebbet, kiszúrom a szemedet álmodban, testvérem, ha rossz leszel, mondta a cigány Mózes a második kölyöknek, mire az bepisilt félelmében,

vau-uuuu-hu-uuu-úúú-úúú-úúú,

sírt föl a harmadik kölyök, mi lesz ebből, apa, nézett a lompos, szürke vadállatra, mire az lesütötte a fejét, behúzta a farkát, s odakúszott a kicsi Mózes elé, mit parancsolsz, kis gazdám, kérdezte tőle, mire a kicsi Mózes megsimogatta a pofáját, s csak annyit mondott neki, hogy először is menjünk haza, mert fáradt vagyok, s aludni szeretnék, rendben van, morogta a kutyája, s óvatosan a szájába vette a nyakszirtjénél fogva, s hazavitte az új gazdát, s útközben fanfárok szóltak az égből, s trombiták, s szétnyíltak a felhők, hogy a Hold udvarában helyet adjanak a Megbocsátó Szépasszonynak, aki lenézett a magasból, s azt zúgta, hogy megjött végre a fiam, az én kicsi fiam, hogy megszabadítsa az én népemet, a kicsi Mózes felnézett, s azt válaszolta, hogy nem, nem, először aludni fogok, aztán enni, a következőket majd meglátjuk, igen, ő volt a cigány Mózes,

népének eleje, dísze és csillárja,

aki a kutyatestvéreit elnevezte Januárnak, Februárnak és Márciusnak, s velük aludt el azon az első éjszakán a pihi-puhi meleg vacokban, s a szörnyetegnagy komondor vigyázott rájuk, akit onnantól kezdve a kicsi Mózes Lalinak hívott, mert az apja is Lali volt, ennyi maradt neki a meggyilkolt apjából, a neve, és ott szuszogott velük a kicsik anyja, egy komondor szuka, akit a fiúcska Terkának hívott az anyja után, ennyi maradt neki a meggyilkolt anyjából, a neve, s kinyújtózott a pihi-puhi meleg szőrök közt a fiúcska, s élvezte, hogy nem ring alatta a hajópadló, hanem szilárd talaj van alatta végre, még ha kissé bűdös is volt, de legalább nem mozgott. ■ ■ ■